

Πανηγύρισε ο Ιερός Ναός του Αγίου Σπυρίδωνος στη Βέροια

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Πέμπτη 12 Δεκεμβρίου ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στο Ιερό Παρεκκλήσιο του Αγίου Σπυρίδωνος, της ενορίας του Αγίου Ιωάννου του Ελεήμονος Βεροίας.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Παντελεήμων κηρύττοντας τον θείο λόγο ανέφερε μεταξύ άλλων: «Πολύφωτε ἥλιε, Πα-τέ-ρων ἐγ-καλ-λώπισμα, ἱε-ρέων τό κλέος, ἀγ-γέ-λων σύσκηνε, τούς τήν φωτοφό-ρον σου μνή-μην χαρμονικῶς νῦν ἐπι--τελοῦντας φωτός κα--ταξίωσον ἀνεσπέρου ταῖς πρεσβεΐαις σου».

Μέ αὐτούς τούς ὑπέ-ροχους λό-γους ἐγκω-μι-ά--ζει ὁ ἱερός ὕμνο-γρά-φος τόν ἑορτα-ζόμε-νο σή-μερα ἅγιο ἱε-ράρ-χη, τόν ἅγιο Σπυ-ρί-δω-να, ἐπί-σκοπο Τριμυθοῦντος, τόν θαυμα-τουρ-γό, ἕναν ἀπό τούς προστάτες τῆς ἐνορίας σας.

Πῶς ὅμως ἕνας ἄν-θρωπος ταπει-νός καί ἀγράμματος σάν τόν ἅγιο Σπυρί-δω-να κατόρθωσε νά διακρι-θεῖ τόσο πο-λύ, ὥστε νά ἐπαι-νεῖται καί νά ἐγκω-μιά-ζεται ὡς πολύφω-τος ἥ-λι-ος, ὡς ἐγκαλλώ-πισμα τῶν Πατέρων καί ὡς σύ-σκηνος τῶν ἀγ-γέ-λων;

Ἕνας ποιμένας ἦταν ὁ ἅγιος Σπυ-ρίδων, ἕνας ἀ-πλός βοσκός, τόν ὁ-ποῖο ὁ Χριστός ἐπ-έλεξε γιά νά τόν καταστήσει ποιμένα τῶν λογικῶν του προβάτων, τῶν χριστιανῶν. Ἦταν ἕνας ἄν--θρω-πος πού δέν κατεῖχε τήν ἀνθρώπι-νη ἐπιστήμη καί γνώση, καί ὅμως ὁ Χριστός τόν ἐπέ-λεξε γιά νά τοῦ ἀποκα-λύ-ψει τό μυστήριό τῆς θείας του φύ-σεως καί νά τόν ἀνα-δεί-ξει πρό-μαχο τῆς Ὁρ-θοδοξίας καί διδά-σκα--λο τῆς ἀλη-θεί-ας του. Τόν ἀνέδειξε ὡς τόν ἀκα-τα-μά-χητο ὑπε-ρα-σπιστή τῆς θεό--τη--τός του ἕνα-ντι τοῦ αἰρε-σιάρ-χου Ἀρείου, πού τήν ἀρνεῖτο, θεωρώντας τον κτίσμα, ὁμοιούσιο καί ὄχι ὁμοούσιο τοῦ Πατρός.

Ἄν θελήσουμε νά ἀνα-ζητή-σουμε τόν τρό-πο μέ τόν ὁποῖο ὁ ἅγιος Σπυ-ρίδων τά κατόρθωσε ὅλα αὐτά καί ἐπιπλέον ἐπέτυ-χε νά τιμηθεῖ ἀπό τόν Θεό καί ἀγαπηθεῖ ἀπό τούς πιστούς· ἄν θελήσουμε νά ἀνα-ζη-τή-σουμε τήν αἰτία πού ἀνέδειξε μέγα ἕναν ἄνθρω-πο σάν τόν ἅγιο Σπυρίδωνα πού δέν διέθετε οὔτε γνώ--σεις, οὔτε χρή-ματα, οὔ-τε κοι-νω--νική προβο-λή, θά διαπι-στώ-σου-με πῶς αὐτός δέν ἦταν ἄλ-λος ἀπό τήν ταπεινή ζωή του καί ἀπό τήν κα-θα-ρό--τη-τα τῆς καρδι-ᾶς του. Δέν ἦταν ἄλλος ἀπό τή διάθεσή του νά ὑπακούει διαρκῶς στό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί νά ἐργάζεται γιά νά τό ζεῖ πρωτίστως ὁ ἴδιος ἀλλά καί νά τό τό κά-νει γνωστό μεταξύ τῶν ἀν-θρώπων.

Αὐτή του ἡ στάση τόν ἀνέδειξε φίλο τοῦ Χρι-στοῦ, καθώς ὁ ἴδιος ὁ Χρι-στός μᾶς δια-βε-βαίω-σε ὅτι φίλοι του εἶναι ἐκεῖνοι πού τη-ροῦν τίς ἐντολές του. Καί αὐτούς, λέγει, τούς ἀγαπᾷ καί Ἐκεῖνος καί σ' αὐτούς ἐμφανίζει τό πρό-σωπό του καί ἀπο-κα--λύ-πτει τά μυστή-ριά του. Ἡ ὑπακοή στό θέ-λη-μα τοῦ Θεοῦ καί ἡ κα--θαρότης τῆς καρδιᾶς ἦταν οἱ δύο ἰδιό-τη-τες πού ἀνέδει-ξαν τόν ἅγιο Σπυ-ρί-δω-να οὐ-ράνιο ἄνθρωπο καί ἐπί-γειο ἄγγελο, αὐτές πού τόν ἀνέδει-ξαν γνή-σιο φί-λο τοῦ Χρι-στοῦ καί ἀπο-λογητή τῆς θεί-ας καί ἀκτίστου φύσεώς του.

Καί ἄν αὐτό πού συνέ-βη μέ τόν ἅγιο Σπυ-ρί-δωνα φαίνεται ἴσως πα-ρά-ξενο στά δικά μας μάτια, δέν εἶναι καθό-λου παρά-ξενο γιά τόν Χριστό, ὁ ὁποῖος ἔκανε τό ἴδιο τήν πρῶ-τη κιόλας στιγμή τῆς ἐπίγειας πα-ρου--σί-ας του. Ποιμέ-νες ἦταν αὐ-τοί πού τόν προ-σ--κύνησαν πρῶτοι στό ταπεινό σπήλαιό τῆς Βη-θλε-έμ. Ποιμένες ἦταν αὐ-τοί πού ἀνα-γνώ-ρι-σαν, χωρίς νά γνωρί-ζουν οὔ-τε τούς νό-μους οὔτε τούς προφῆ-τες, τήν ἀλή-θεια τῆς θεό-τη-τός του. Καί ὅμως ἀξιώ-θηκαν

αὐτῆς τῆς με-γά-λης χά-ρι-τος καί δωρε-ᾶς, για-τί ἦταν ταπει-νοί καί «καθαροί τῇ καρ-δίᾳ», ὅπως ταπεινός καί καθα-ρός στήν καρ-διά ἦταν καί ὁ ἑορ-ταζό-με-νος ἅγιος Σπυ-ρίδων.

Καθώς πλησιάζουμε πρός τήν ἑορ-τή τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, κα-θώς προσ-εγ-γίζουμε τήν ἑορ-τή τῆς κε-νώ-σεως τοῦ Κυ-ρίου, ὁ ὁποῖος κινού-μενος ἀπό ἄπειρη ἀγά-πη γιά τόν ἄνθρωπο «ἔ-κλι-νε οὐρανοῦς» καί κατέβηκε στή γῆ ὅχι ὡς Θεός ἀλλά ὡς ταπεινό βρέφος στό φτω-χικό σπή-λαιο τῆς Βηθλεέμ, ἡ μνή-μη τοῦ ἁγίου Σπυρί-δω-νος, ἐπισκό-που Τρι-μυ--θοῦ-ντος, τοῦ θαυμα-τουρ---γοῦ, τόν ὁποῖο τι-μᾷ ἡ Ἐκ-κλησία μας σή-μερα, μᾶς προσφέ-ρει τήν εὐκαιρία νά ἔξε-τά-σουμε καί τή δι-κή μας στάση καί τή δική μας ζωή.

Ὁ Χριστός ζητᾷ καί ἀπό ἐμᾶς νά μι-μη-θοῦμε τή δική του ταπείνωση, τήν ὁποία μιμήθηκαν καί ὅλοι οἱ ἀνά τούς αἰ-ῶνες ἐκλεκτοί του, ὅλοι οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας. Μᾶς ζητᾷ νά μιμηθοῦμε τήν κα-θα-ρό-τη-τα τῆς καρ-δι-ᾶς τῶν ἁγίων του καί μᾶς ὑπόσχεται ὅτι θά χα-ρίσει καί σέ μᾶς τή χά-ρη του, διότι ἐπί τούς ταπεινούς ἐπιβλέπει καί «τα-πει--νοῖς δίδωσι χάριν», ἀλλά καί οἱ «κα-θα-ροί τῇ καρδίᾳ» εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι βλέπουν τόν Θεό καί στούς ὁποί-ους ἀποκαλύπτει τά μυστή-ριά του, ὅπως τά ἀποκάλυψε καί τόν τι-μώμενο σήμερα μέγα ἱε-ράρ--χη, τόν ἅγιο καί θαυματουργό Σπυρίδω-να, ὁ ὁποῖος, παρότι δέν διέ-θετε σπουδές, πτυχία θεολο-γίας καί διδακτορικά ἐξέφρασε μέ ἀκρίβεια τήν πί-στη τῆς Ἐκκλησίας γιά τό δεύ-τερο πρόσωπο τῆς Ἀγίας Τριάδος, τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ, καί κατετρόπωσε τόν Ἄρειο.

Μέ τίς δικές του πρεσ-βεῖες εὐχο-μαι ταπεινά νά ἀξιω-θοῦ-με καί ἐμεῖς νά γί-νουμε μέ-τοχοι τῆς χά-ριτος τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἀνεσπέ-ρου φωτός τοῦ ἐν Βη-θλε-έμ γεννηθέ-ντος Χρι--στοῦ.

[ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ](#)